

Uchwała z dnia 2 września 2009 r.

II UZP 6/09

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Bogusław Cudowski, Zbigniew Hajn (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 września 2009 r. w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego „G.” Spółki z o.o. z siedzibą w G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. z udziałem zainteresowanego Marka W. o ustalenie obowiązku ubezpieczenia, na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2009 r. [...]

„Czyim pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007 r. Nr 11 poz. 74) jest osoba świadcząca pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, jeżeli w ramach tej umowy była wykonywana praca na rzecz pracodawcy z którym pozostawał w stosunku pracy: pracodawcy z którym łączy go umowa o pracę, czy podmiotu z którym zawarła umowę o dzieło ?”

p o d j ą ł uchwałę:

Pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią , jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 4, poz. 74 ze zm.).

U z a s a d n i e

Przedstawione Sądowi Najwyższemu pytanie prawne powstało na tle następującej sprawy. Organ rentowy w decyzji z 21 stycznia 2008 r. stwierdził, że zainteresowany Marek W. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym - emery-

talnemu, rentowym oraz chorobowemu i wypadkowemu - od 2 do 30 listopada 2005 r. oraz od 1 do 31 marca 2006 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika PHU „G.” Spółki z o.o. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni wyrokiem z 28 października 2008 r. [...] zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w G. z 21 stycznia 2008 r. i ustalił, że Marek W. nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia u płatnika PHU „G.” Spółki z o.o. w okresie od 2 do 30 listopada 2005 r. oraz w okresie od 1 do 31 marca 2006 r. Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołująca się „G.” Spółka z o.o. w listopadzie i grudniu 2005 r. oraz w lutym i marcu 2006 r. wykonywała pracę na terenie firmy „Stocznia G. - Grupa Stoczni G. Spółka Akcyjna” (powoływanej dalej jako „Stocznia”) i był podwykonawcą prac na jej rzecz. Odwołująca się ponosiła ryzyko ekonomiczne powodzenia inwestycji oraz ewentualną odpowiedzialność w postaci kary umownej oraz wypłacała wynagrodzenie przyjmującym zamówienie, w tym zainteresowanemu po wykonaniu dzieła. Spółka ta zawarła umowy cywilnoprawne z zainteresowanym Markiem W., pierwszą, 2 listopada 2005 r. na okres od 2 do 30 listopada 2005 r. oraz drugą, 1 marca 2006 r. na okres od 1 do 31 marca 2006 r. W czasie wykonywania umowy o dzieło na rzecz Spółki „G.” zainteresowany był pracownikiem Stoczni. Dzieło zainteresowanego polegało na nadzorze czynności innych pracowników, którzy wykonywali dzieło na rzecz odwołującej się - montaż, spawanie, trasowanie i pomiary gniazd kontenerowych. Dzieło wykonywane było bez żadnego nadzoru, w dowolnych godzinach pracy w soboty i niedziele, w ramach urlopów bezpłatnych i wypoczynkowych. Zainteresowany winien był przygotować, tak zwaną „robotę”, przygotować materiał oraz dopilnować, żeby praca została właściwie wykonana tak, aby można było ją oddać.

W ocenie Sądu pierwszej instancji zainteresowany nie wykonywał w ramach umów o dzieło pracy na rzecz Stoczni, tj. podmiotu, z którym łączył go stosunek pracy, lecz na rzecz odwołującej się. Sąd podkreślił, że w czasie wykonywania dzieła zainteresowany korzystał z urlopu wypoczynkowego lub wykonywał je w soboty, niedziele lub po godzinach pracy w Stoczni, nie wykonując tym samym czynności na rzecz swojego pracodawcy. Sąd zaznaczył, że stosunek cywilnoprawny łączył zainteresowanego jedynie z wnioskodawcą - Spółką „G.”. Wyłącznie odpowiedzialność za właściwe wykonanie dzieła względem Stoczni ponosiła ta Spółka, a nie osoby, z którymi Spółka ta współpracowała na podstawie umów o dzieło. Wykonujący dzieło na podstawie tych umów nie podlegali zwierzchnictwu innej osoby. Dlatego Sąd Okrę-

gowy nie podzielił poglądu organu rentowego, zgodnie z którym cechy stosunku łączącego zainteresowanego i wnioskodawcę świadczyły o tym, że jest to stosunek pracy. Dlatego Sąd pierwszej instancji stwierdził, że odwołująca się Spółka „G.” nie wypłacała zainteresowanemu wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę tylko z tytułu wykonanego dzieła, a tym samym zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie może on być uważany za pracownika odwołującej się. Biorąc zaś pod uwagę fakt, że umowy o dzieło nie są co do zasady tytułami powodującymi powstanie obowiązku objęcia ubezpieczeniami społecznymi Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy niezasadnie w zaskarżonej decyzji przyjął, że w spornych okresach zainteresowany podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu.

W apelacji od powyższego orzeczenia organ rentowy podniósł, że skoro zainteresowany będąc pracownikiem Stoczni G. SA wykonywał pracę na terenie Stoczni i na jej rzecz, tylko za pośrednictwem Spółki, to winien być objęty obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym oraz wypadkowym jako pracownik tej spółki.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał, odmiennie niż Sąd pierwszej instancji, że zainteresowany Marek W. w ramach zawartych z wnioskodawcą umów o dzieło wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy, tj. Stoczni. W ocenie Sądu Apelacyjnego czynnikiem decydującym o tym, na rzecz jakiego podmiotu praca była *de facto* wykonywana, jest finalny efekt tej pracy, a ściślej rzecz ujmując należy w takiej sytuacji badać, który podmiot osiąga w ostatecznym rozrachunku korzyść z wykonania umowy. Z treści umów o dzieło zawartych między wnioskodawcą a zainteresowanym oraz umowy o dzieło z 10 października 2005 r. zawartej pomiędzy Stoczną G. - pracodawcą zainteresowanego - a Spółką „G.”, wynika konkluzja, że praca świadczona przez zainteresowanego na podstawie tych umów o dzieło wykonywana była na rzecz Stoczni, a jedynie za pośrednictwem odwołującej się. Ich porównanie wskazuje, że przedmioty obu umów o dzieło, tj. umowy z 10 października 2005 r. i umowy z 2 listopada 2005 r., zawartej między wnioskodawcą a zainteresowanym, pokrywały się ze sobą, zaś finalnym odbiorcą dzieła była Stocznia. Dlatego Marek W., wykonując dzieło na podstawie umów zawartych z wnioskodawcą 2 listopada 2005 r. oraz 1 marca 2006 r. był pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym, na potrzeby ustawy systemowej, za pracowników uważa się między innymi także osobę wykonującą

pracę na podstawie umowy o dzieło, jeżeli umowę taką osoba ta zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy lub, jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Następnie Sąd wskazał, że pracodawca, który zawiera z własnym pracownikiem umowę o dzieło, ma obowiązek zgłosić go dodatkowo do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w terminie 7 dni, a po zakończeniu umowy wyrejestrować w terminie 7 dni. Umowa o dzieło zawarta z własnym pracownikiem podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu - tak jak umowa o pracę. Również obowiązkowo podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu. Jeżeli umowa o dzieło została zawarta nie z własnym pracodawcą, ale w ramach takiej umowy wykonywana jest praca na rzecz pracodawcy, z którym osoba wykonująca umowę o dzieło pozostaje w stosunku pracy, to należy odprowadzać od niej składki na ubezpieczenie społeczne na takich samych zasadach jak w przypadku umowy o pracę. Powstaje jednak pytanie, czy podmiotem właściwym do odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne za osobę świadczącą pracę na podstawie umowy o dzieło w powyższej sytuacji jest pracodawca, czy też podmiot, z którym zawarła ona tę umowę. Wobec tego Sąd Apelacyjny uznał za konieczne przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia w trybie art. 390 § 1 k.p.c., podkreślając, że powziął wątpliwość co do tego, kto jest płatnikiem składek za osobę świadczącą pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, jeżeli w ramach tej umowy praca była *de facto* wykonywana na rzecz pracodawcy, z którym pozostawał w stosunku pracy.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny przedstawił argumenty za stanowiskiem, że płatnikiem składek powinien być pracodawca osoby świadczącej na jego rzecz pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. Definicję pracownika na potrzeby przepisów ubezpieczeniowych zawiera art. 8 tej ustawy. Zgodnie z jego ustępem pierwszym za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, przy czym w świetle ustępu 2a za pracownika uważa się także wykonawcę dzieła, który w ramach zawartej umowy o dzieło świadczy pracę na rzecz swojego pracodawcy. Stosownie do art. 13 pkt 1 ustawy, osoby te podlegają ubez-

pieczeniom społecznym w okresie od nawiązania stosunku pracy do ustania tego stosunku. W myśl zaś art. 17 ust. 1 ustawy systemowej, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych będących pracownikami obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do ZUS płatnicy składek. Zgodnie natomiast z zawartą w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej definicją legalną, płatnikiem składek w stosunku do pracowników jest pracodawca. Wykładnia literalna ustawy systemowej zdaje się zatem wskazywać, że płatnikiem składek za osobę świadczącą pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, jeżeli w ramach tej umowy praca była wykonywana na rzecz pracodawcy powinien być właśnie ten ostatni podmiot, a mianowicie pracodawca. Argumentem na rzecz tej tezy są także przepisy art. 18 ust. 1 i 1a ustawy systemowej, z których wynika, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, w przypadku jednak ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu, między innymi, umowy o dzieło. Skoro więc płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne w stosunku do pracowników, w tym również tych pracowników, o których mowa w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, są pracodawcy, to z uwagi na fakt, że Marek W. w okresie wykonywania dzieła na podstawie zawartych z odwołującą się umów z 2 listopada 2005 r. oraz 1 marca 2006 r. był pracownikiem Stoczni wydaje się, że to właśnie ten podmiot powinien obliczyć, rozliczyć i przekazać do ZUS składki za zainteresowanego. Uwzględniając przy tym fakt, że zainteresowany wykonując dzieło świadczył jednocześnie pracę na rzecz Stoczni pracodawca ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy powinien zsumować wynagrodzenie z umowy o dzieło z wynagrodzeniem ze stosunku pracy.

Następnie Sąd Apelacyjny rozważył drugi wariant, zgodnie z którym płatnikiem składek za osobę świadczącą pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, jeżeli w ramach tej umowy praca była wykonywana na rzecz pracodawcy, z którym pozostawał w stosunku pracy, jest podmiot, z którym osoba taka zawarła umowę o dzieło. Za tym kierunkiem rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego przemawiają, zdaniem Sądu, uregulowania zawarte w art. 16 oraz art. 17 ust. 2 ustawy systemowej. Zgodnie z jej art. 16 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1 b, składki na ubezpieczenie emerytalne oraz rentowe pracowników finansują z

własnych środków ubezpieczeni i płatnicy składek. W myśl ust. 2 składki na ubezpieczenie chorobowe pracowników finansują natomiast z własnych środków sami ubezpieczeni. Z kolei stosownie do art. 17 ust. 2 ustawy systemowej, płatnicy składek obliczają części składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonych i po potrąceniu ich ze środków ubezpieczonych przekazują do Zakładu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wykonanie powyższego obowiązku przez pracodawcę, na rzecz którego świadczona jest praca przez wykonawcę dzieła, w sytuacji gdy wykonawca ten otrzymał już wynagrodzenie z tytułu umowy o dzieło od innego podmiotu jest utrudnione. Byłoby to możliwe jedynie w sytuacji, gdyby temu podmiotowi przysługiwało roszczenie zwrotne względem pracownika o zapłatę wyłożonych przez tego pracodawcę „z własnej kieszeni” kwot stanowiących równowartość części składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez samego pracownika. O wiele dogodniejszym rozwiązaniem w takiej sytuacji byłaby możliwość potrącania części składek na ubezpieczenie z wynagrodzenia z tytułu umowy o dzieło przez podmiot, z którym pracownik zawarł taką umowę. Uwzględniając jednak treść art. 17 ust. 1 ustawy systemowej oznaczałoby to, że to ten podmiot, nie zaś pracodawca, byłby płatnikiem składek w stosunku do pracowników, o których wyżej mowa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, równie uprawnione są oba stanowiska.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przepis ten rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji. Pierwszą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z wymienionych umów prawa cywilnego, przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy. Drugą, jest wykonywanie pracy na podstawie

jednej z tych umów przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest to, że - będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą. W konsekwencji, nawet, gdy osoba ta (pracownik) zawarła umowę o dzieło z osobą trzecią, to pracę w jej ramach wykonuje faktycznie dla swojego pracodawcy (użytkuje on rezultaty jej pracy). Można też wskazać, że art. 8 ust. 2a dotyczy z reguły takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą, z tym, że musiałby on wówczas przestrzegać przepisów o godzinach nadliczbowych, powierzeniu pracownikowi do wykonywania pracy innej niż umówiona (art. 42 § 4 k.p.) i innych ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa pracy.

Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym tak, jak pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Obowiązek ten obciąża płatnika składek (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Jest on także zobowiązany obliczać, rozliczać i przekazywać składki co miesiąc do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 17 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Ponadto, płatnicy składek w stosunku do pracownika, obliczają części składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonych i po potrąceniu ich ze środków ubezpieczonych przekazują do Zakładu (art. 17 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Wobec tego powstaje zasadniczy i trafnie dostrzeżony przez Sąd Apelacyjny problem, kto jest płatnikiem składek w stosunku do osoby wykonującej pracę na rzecz pracodawcy w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią.

Formułując pytanie zawarte w sentencji postanowienia, Sąd Apelacyjny pyta w istocie rzeczy o to, czy płatnikiem składek w stosunku do osoby wykonującej pracę na rzecz pracodawcy w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią jest pracodawca, czy ta osoba trzecia. Zważywszy, że w stosunku do pracownika płatnikiem

składek jest pracodawca (art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), a art. 8 ust. 2a rozszerza pojęcie pracownika na jego dalszą aktywność w ramach umowy cywilnoprawnej, jeżeli w jej ramach świadczy on pracę na rzecz swojego pracodawcy, naturalne i zgodne z wykładnią literalną tego przepisu jest uznanie, że także w zakresie tej sfery aktywności należy go uznać na potrzeby ubezpieczeń społecznych za pracownika tego właśnie pracodawcy. Za taką wykładnią przemawia także art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według którego, w przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Z przepisu tego wynika logicznie, że płatnikiem jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie „uwzględnia się” w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy. Pracodawca, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien więc zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy. Wniosek powyższy nie budzi wątpliwości w przypadku pracownika, z którym sam pracodawca zawarł umowę cywilnoprawną w sytuacji określonej w art. 8 ust. 2a. W takim przypadku uznanie pracodawcy za płatnika składek jest oczywiste i zgodne z ogólną zasadą wynikającą z ustawy systemowej, że płatnikiem składek jest podmiot, będący stroną stosunku uzasadniającego objęcie obowiązkiem ubezpieczenia - pracodawca, zleceniodawca. Takie rozwiązanie wydaje się również uzasadnione w sytuacji, gdy umowa cywilnoprawna została zawarta z innym podmiotem (osobą trzecią), lecz praca w jej ramach jest wykonywana na rzecz pracodawcy. Przemawiają za nim argumenty już wyżej podniesione, a ponadto to, że obowiązki płatnika powinny obciążać podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona, i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy. Należy też wziąć pod uwagę, że wskazanej w art. 18 ust. 1a operacji uwzględnienia w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy przychodu uzyskiwanego z tytułu umowy cywilnoprawnej nie jest w stanie wykonać osoba trzecia, będąca zamawiającym (zlecającym) w umowie cywilnoprawnej zawartej z pracownikiem. Teoretycznie może ona nawet nie wiedzieć, że zleceniobiorca (przyjmujący zamówienie) jest pracownikiem podmiotu, dla którego świadczy usługi (wykonuje dzieło) w ramach własnej umowy.

Wobec tego należy przyjąć, że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy. Przeciwno takiemu rozstrzygnięciu rozważanego zagadnienia prawnego nie przemawia wątpliwość podniesiona przez Sąd Apelacyjny, który wskazał, że skoro zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy systemowej, płatnicy składek obliczają części składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonych i po potrąceniu ich ze środków ubezpieczonych przekazują do Zakładu, to wykonanie tego obowiązku przez pracodawcę, na rzecz którego świadczona jest praca przez wykonawcę dzieła, w sytuacji gdy wykonawca ten otrzymał już wynagrodzenie z tytułu umowy o dzieło od innego podmiotu jest wielce utrudnione. Wskazując na tę wątpliwość, Sąd nie wziął pod uwagę, że stosownie do art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie „uwzględnia się” w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy. Pracodawca może więc dokonać potrącenia ze środków pracownika uzyskanych u niego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy udzielił na pytanie Sądu Apelacyjnego odpowiedzi przedstawionej w sentencji uchwały.

=====